

Füzesi Magda költő, újságíró

1952. május 3-án született Nagyberegen (Szovjetunió).

Első verse 1967-ben jelent meg, azóta folyamatosan publikál. Írásai számos magyarországi és erdélyi lapban, illetve antológiában láttak napvilágot, verseit közölték orosz és ukrán fordításban is. Oroszból és ukránból fordít.

Szülőfaluja, Nagyberg néprajzi értékeinek feltérképezése is foglalkoztatja. Tanulmányai jelentek meg az emberélet fordulójáról, a társas munkákról, a táplálkozási szokásokról.

A Forrás Stúdió alapító tagja, 1971-től a József Attila Irodalmi Stúdió (1980-tól József Attila Alkotóközösség), 1986-tól az Ukrajnai Írószövetség tagja. 1989-ben a Kárpátaljai Magyar Kulturális Szövetség (KMKSZ) alapító tagja. 1991-től a Magyar Írószövetség tagja, 2005-ben a Magyar Művészeti Akadémia tagja lett. 1996-ban Toll-díjat kapott, 2003-ban újságírói tevékenységéért Táncsics Mihály-díjjal tüntették ki. 2005-től, nyugdíjba vonulása óta Magyarországon él. Ettől az évtől alapító főszerkesztője a budapesti székhelyű Kárpátaljai Szövetség lapjának, a Kárpátaljai Hírmondó című folyóiratnak.

Önálló kötetei: *Gyöngvirágok.* Versek. (Uzshorod, 1977.); *Egy ember a tömegeből.* Versek. (Uzshorod, 1983.); *Útban hazafelé.* Versek. (Uzshorod, 1984.); *Biztató.* Versek. (Ungvár – Budapest, 1992.); *Mosolykérő.* Gyermekversek. (Ungvár – Budapest, 1995.); *Táj gesztenyékkel.* Versek. (Budapest – Beregszász, 1998.), *Ketten a kabátban.* Gyermekversek. (Csíkszereda, 2003.); *A bohóc dala.* Versek. (Ungvár — Budapest, 2003.); *Szóttas pirossal, feketével.* Versek magyarul és ukránul. Petrovtsij Ivan válogatása. (Ungvár–Budapest 2007.); *Mérsékelt égöv.* Régi és új versek. (Ungvár—Budapest 2007.) *A mutatványos monológja* Versek. Ungvár, 2012; *Kagylóének* Kráter Kiadó, Budapest, 2012.

Összeállítója illetve szerkesztője volt a *Sors megírva* A Magyar Írószövetség Kárpátaljai Írócsoportjának antológiája. (Ungvár–Budapest, 1993.), a *Gyóntató.* A Hármashatár Irodalmi Társaság antológiája. (Fehérgyarmat, 1995), *A nyuszi álma.* Kisgyermekes verseskötete (Ungvár, 2001), a *Hónapsoroló.* Óvodások verseskötete (Ungvár–Budapest 2002), a *Hármashatártalanul* (Ungvár–Budapest, 2004) című gyűjteményes köteteknek.

Füzesi Magda:

Alulnézetből

Halott fenyők a kősziklákon.
Fejüket a felhőkbe fúrják,
Lélek hintázik minden ágon.

Míg a nyár a hegyen túl késik,
Tenyérnyi menyasszony-virágok
A bodzás rétet kicsipkézik.

Erdélyi fák a magyar tájon.
Néha egy forrás felfakad,
Hogy sorsunkban a sors ne fájjon.

(Tusnádfürdő 2007 májusa)

Más-kor

Ne hagyj magamra, Istenem,
szeress, mint harmatcsepp a rózsát,
feltépték elgennyedt sebem,
bíbor vetésem letarolták.

Fekete tájban jár az éjszaka,
egymást zabálják fenn a csillagok.
Fekete tájban jár az éjszaka,
hazátlanok közt hontalan vagyok.

Egy lenvirág reggeli imája

A hold tovább kergette
csillagnyáját.
A tündöklő égi tisztások
messzi hűvöse hívogat.
Bárcsak szárnyam nőne,
hogy fellebegjek a végtelenbe,
mert ideleln
a virágok is
vörösre sírták szemüket.

Hinni és bízni illenék,
de csak az összeaszott rögök
napszúrásos fogvacogása hallik
a krumplisorok alján.
A földműves
poros cipőjét fürkészi,
sóhajok patakzanak
kétségbeeséstől
elkékült ajkáról,
mikor a rettegés
kiúzi sárguló vetéseire.

Meddig szenvedjük
ragaszkodásodat, Uram?
Kebledre ölelsz minket,
de ez a szorítás fáj!
Nézz ránk: elsenyvedünk.
Csak a dudva nő köztünk nagyra,
mert eléri
hosszú gyökér-csápjaival
a földanya éltető nedveit.

Tegnap
eltévedt bárányfelhők
ígértek hús vizet.

De szél támadt,
elkergette a kóbor népet,
s mi földre borulva
féltük nyilait bős haragodnak.

Uram, fordítsd arcod
szegény mezőinkre!
Tán neked is fájna,
ha napnyugovásig
puszta maradna,
hol most még
zsenge füvecskék
kúsznak a rögre,
felékesítve a szürke vidéket.

Adj esőt,
hogy kinyújthassuk
meggörnyedt hátunk,
megfürdessük porlepte arcunk.

Uram, tudd:
reszketünk szeszélyeidtől,
de az irántad való szeretetet
már kiégette belőlünk
a reménytelenség.
A mezőt öleljük
egyre lassabban növő
gyökereinkkel,
sarjadékainknak könyörgünk
oltalomért.

Úgy pusztulunk el,
mint a gladiátorok...

Kósa Anna balladája

Ősz volt. Fényes és diadalmas.
Vonult előre a csapat.
Mögöttük tábortűz. Hatalmas
lángja már-már az égbe csap.

Kósa Anna rakja a máglyát,
fényénél fiát keresi.
A szél felkapja mormolását
és tűzbe hullnak szavai:

" Most viszik Pétert a városba,
elkísélném, de nem szabad.
Kimostam két ingét habosra.
Ne bántsátok a fiamat!

Mondják, messze van az a város,
és hideg szívére ölel.
Csókja megváltó vagy halálos,
s csak kárhozottan enged el."

... A harmat szállt Péter szemére,
testét hazai föld borítja,
s a többiek--mind Árpád vére--
húsz férfi hullott ott a sírba.

" Ti, hangyák, lassan járjatok,
s ti is, irgalmas bogarak:
--a földben rózsató zokog--
ne bántsátok a fiamat!"

Kósa Anna rakja a máglyát,
görnyedt hátát eső veri.
A szél felkapja mormolását.
A három nap múltát les